

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ένας απ' αυτούς έπεσε έξαφνα κάτω με τὸ κεφάλι ανοιγμένο στὰ δύο...»

Κατόπιν δεύτερος, τρίτος, τέταρτος...

Τὰ χέρια τοῦ Τραγκαβέλ ἦσαν καταματωμένα. Εἶχε ἓνα σωρὸ πληγές. Τὰ πόδια του πατοῦσαν σὲ μιά λίμνη αἵματος.

Τέσσερες ἄνθρωποι σπάραζαν τώρα κάτω, με τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου στὰ πρόσωπά τους.

Ὁ Τραγκαβέλ κύτταξε αὐτὸ τὸ τρομερὸ θέαμα καὶ φώναξε μιά φορά ἀκόμα:

— Ἐδῶ εἶμαι!

Τότε ἀνωρθώθηκε μπροστά του ὁ μόνος ἐπιζῶν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ὁ Σαιμπριάκ...

Μὰ ὁ Τραγκαβέλ δὲν τὸν χτύπησε αὐτόν... Τὴ στιγμή μόνο πού ὁ Σαιμπριάκ, λυσσασμένος κυριολεκτικῶς, ὤρμουσε ἐναντίον του, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ στραμπούληξε τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ...

Καὶ τότε ὁ Τραγκαβέλ τοῦ εἶπε με φωνὴ ἀλλόκοτη καὶ τρομερή.

— Δὲν ἀνήκεις σὲ μένα!

Καί, ἀφοῦ ὁ Τραγκαβέλ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, τὸ βλέμμα του ἔπεσε στοὺς τέσσερες πληγωμένους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πάψει πειὰ νὰ σφαδάζουν. Ἦσαν νεκροὶ κ' οἱ τέσσερες.

Κατόπιν ὕψωσε τὰ μάτια του πρὸς τὴν Ἀνναίδα καὶ γιὰ τρίτη φορά εἶπε:

— Ἐδῶ εἶμαι!

Ἡ Ἀνναίς ἔτρεμε σύγκορμη. Δὲν ἤξερε κ' ἡ ἴδια ἂν ἔτρεμε ἀπὸ φρίκη ἢ ἀπὸ κανένα ἄλλο αἶσθημα. Εἶχε τὰ βλέμματά της κυρτωμένα πρὸς τὸ ἀπαίσιο σύμπλεγμα πού ἀποτελοῦσαν τὰ τέσσερα πτώματα με τὰ σπασμένα κρανία καὶ πρὸς τὸν Τραγκαβέλ πού ἦταν γεμάτος αἵματα καὶ πληγές καὶ κρατοῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Σαιμπριάκ, ὁ ὁποῖος ἔτρεμε...

Ὁ Σαιμπριάκ προσπαθοῦσε μ' ἀπόγνωσι νὰ τοῦ ξεφύγει. Στριφογύριζε, ἀφριζε, χειρονομοῦσε. Μὰ ἔξαφνα τότε ὁ Τραγκαβέλ τὸν ἔσπρωξε με δύναμι... Ὁ Σαιμπριάκ σηκώθηκε καὶ θέλησε νὰ τρέξει πρὸς τὸ ἀμάξι πού τὸν περιμένε γιὰ νὰ γλυτώσει.

Βρέθηκε ὅμως ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Ἀνναίδα, ἡ ὁποία εἶχε τραβήξει τὸ ξίφος της καὶ διεύθυνε τὴν αἰχμὴ του πρὸς τὸ στήθος του.

Ὁ Σαιμπριάκ περίτρομος τραβήχθηκε πίσω, μὰ ἔπεσε ἀπάνω στὸν Τραγκαβέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἀκίνητος στὴ θέσι του.

Ὁ Τραγκαβέλ ἔσκυψε τότε, πῆρε τὸ ξίφος τοῦ Σαιμπριάκ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε, λέγοντας:

— Σκοτώσου μόνος σου! Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ προτιμότερο γιὰ ὄλους...

«Ὅλ' αὐτὰ διαδραματίστηκαν σὲ διάστημα μόλις δυὸ λεπτῶν ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ Ἀνναίς, παλεύοντας πρὸς τοὺς ἀπαγωγεῖς της, εἶχε φωνάξει, χωρὶς κί' αὐτὴ νὰ ξέρη, γιατί: «Βοήθεια, Τραγκαβέλ!»

Ὁ Σαιμπριάκ εἶχε συνέλθει πειὰ ἀπὸ τὴν φριχτὴ ἐκπληξι πού τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισις τοῦ τρομεροῦ ξιφομάχου.

Πῆρε τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖο τοῦ ἔδινε ὁ Τραγκαβέλ, καὶ ἀμέσως με ἀστραπιαία ταχύτητα, καταφερε ἓνα δυνατὸ χτύπημα ἐναντίον τοῦ ἥρωός μας.

Ὁ Τραγκαβέλ ὅμως τὸ ἀπόφυγε, κἀνοντας ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πλάγια καὶ ξαναεἶπε:

— Σκοτώσου λοιπόν!

— Κύριε, εἶπε τότε ἡ Ἀνναίς, μπαίνοντας ἀνάμεσά στοὺς δυὸ ἄνδρες, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σκότωσε τὴ μητέρα μου,

Μοῦ τὸ ὡμολόγησε ὁ ἴδιος!

Εἶν' ἀλήθεια! φώναξε ὁ Σαιμπριάκ, σχεδὸν με περηφάνεια.
— Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἔξακολούθησε ἡ Ἀνναίς, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Τραγκαβέλ, σὰς εἶπα καὶ στὸ Φλερύ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἀνήκει. Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω με τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! Θὰ χτυπηθῶ μαζί του!

— Δὲν μονομαχῶ ἐγὼ με γυναῖκες! φώναξε ὁ Σαιμπριάκ, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ πνιγόταν σχεδὸν ἀπὸ θυμὸ.

— Ἄν δὲν δεχθῆς νὰ μονομαχήσης μαζί μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀνναίς γυρίζοντας πρὸς αὐτόν, τότε θὰ σὲ σκοτώσω ἀνυπεράσπιστον! Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν εἶμαι γυναῖκα! Εἶμαι ἓνα σπαθί, τὸ ὁποῖο σύρθηκε ἀπὸ τὴ θήκη του γιὰ νὰ ἐκτελέσει ἓνα ἔργο δικαιοσύνης! Ὑπερασπίσου λοιπόν τὸν ἑαυτὸ σου!... Πιθανὸν νὰ με σκοτώσης ἐσύ! Καὶ ἔχε ὑπ' ὄψι σου ὅτι ἂν με σκοτώσης, ὁ κύριος Τραγκαβέλ θὰ σὲ ἀφήσει νὰ φύγης χωρὶς νὰ σὲ ἀγγίξει καθόλου. Τὸ θέλω αὐτό, κύριε Τραγκαβέλ!

— Τὸ ὀρκίζομαι! ἀπάντησε ὁ Τραγκαβέλ.

— Γιατί ἂν με σκοτώσης, ἔξακολούθησε ἡ Ἀνναίς μιῶντας πάντα πρὸς τὸν Σαιμπριάκ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ μοῖρα, ἡ ὁποία τριγυρίζει αὐτὴ τὴ στιγμή ἐδῶ, διάλεξε γιὰ σένα κάποια τιμωρία πιὸ σκληρή!

Ὁ Σαιμπριάκ ἐδίσταζε...

Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Ἀνναίδος τοῦ ἔδωσαν θάρρος...

— Κατάρρα! κραύγασε. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, εἴτε γυναῖκα εἶνε, εἴτε ὁ διάβολος ὁ ἴδιος. Εἶμαι ἀναγκασμένος ν' ἀμυνθῶ...

Κί' ἔλαβε στάσι ἀμύνης.

Τὰ δυὸ σπαθιά διασταυρώθηκαν...

— Ἀφοῦ θέλετε νὰ σὰς σκοτώσω, μούγκρισε ὁ Σαιμπριάκ, ὑπακούω!...

Ἀλλάξαν τρεῖς - τέσσερες σπαθιές...

Ὁ Τραγκαβέλ, ἀκίνητος καὶ χλωμὸς σὰν τὸν θάνατο, παρακολουθοῦσε τὴ μονομαχία...

Ἡ Ἀνναίς στὴν ἀρχὴ ἀπέκρουε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπιτίθεται... Ἀπέκρουε ὅμως με τόση τέχνη κί' ἔκανε πηδήματα πρὸς τὰ πλάγια με τόση εὐλυγισία, ὥστε ὁ Σαιμπριάκ δυνάμωνα ὀλοένα τὶς ἐπιθέσεις του, σὰν νὰ εἶχε μπροστά του τὸν πιὸ τρομερὸ ἀντίπαλο.

Διατηροῦσε ὡστόσο ὅλη του τὴν ψυχραιμία... Τί συνέβαινε τάχα μέσα του; Ὁ ἔρωσ εἶχε παραχωρήσει τὴν θέσι του στὸ μῖσος;... Ἦθελε νὰ σκοτώσει τὴν Ἀνναίδα ἢ νὰ τὴν πληγώσει μόνο στὸ χέρι ἑλαφρά καὶ νὰ τὴν ἀφοπλίσει...

Σὲ λίγο ξανάρχισε τὴν ἐπίθεσί του με μεγαλύτερη σφοδρότητα, τὴν ὁποία διέκοψε κατόπιν γιὰ ν' ἀμυνθῆ... Ἀλλὰ ἡ Ἀνναίς δὲν ἐπετίθετο... Φαινόταν σὰν νὰ εἶχε κουρασθῆ, στὴ στιγμή μάλιστα πού ὁ Σαιμπριάκ ἔτοιμαζόταν ν' ἀρχίσει γιὰ τρίτη φορά τὴν ἐπίθεσί του.

Ὁ Τραγκαβέλ ἔκανε τότε ἓνα βῆμα μπροστά γιὰ νὰ βάλῃ τὸ στήθος του ἀπέναντι στὸ ξίφος τοῦ Σαιμπριάκ καὶ νὰ καλύψῃ ἔτσι τὴν Ἀνναίδα.

— Κύριε Τραγκαβέλ, εἶπε τότε ἡ νέα, ὠρκιστήκατε ὅτι δὲν θὰ κουνηθῆτε... Ἐχω λοιπόν τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ζητήσω νὰ κρατήσετε τὸν ὄρκο σας...

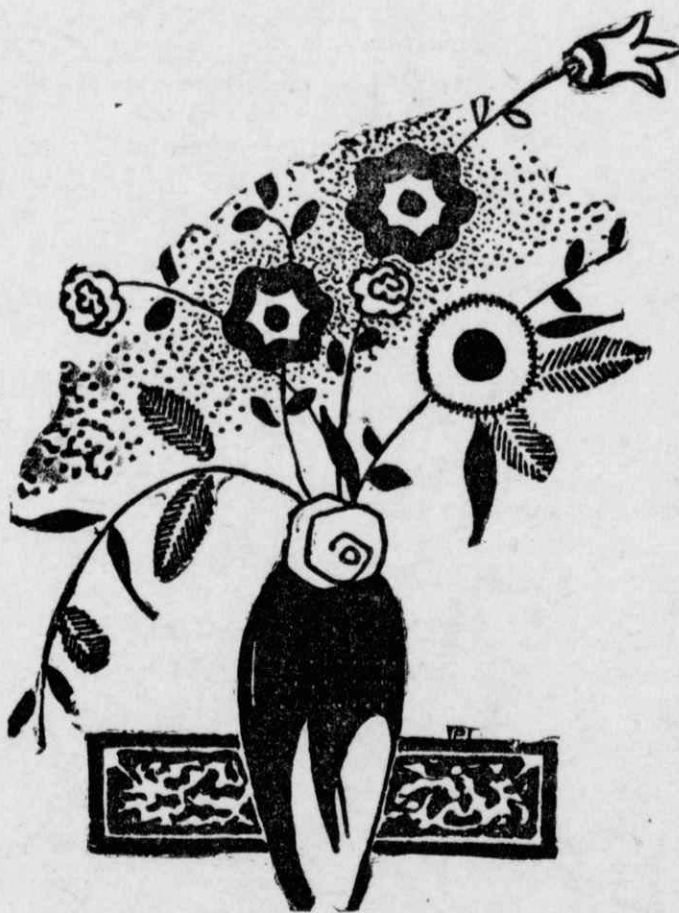
— Ἐχετε δικαίωμα; τραύλισε ὁ Τραγκαβέλ.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μιά στιγμή κί' ἔπειτα εἶπε:

— Ναί!

Ὁ Τραγκαβέλ κλονίστηκε. Ἐνοιωσε τὴν ἴδια συγκίνησι πού εἶχε νοιώσει καὶ στὸ Φλερύ, ὅταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἱππότες τῆς Ἀνναίδος τοῦ εἶπε:

«—Θέλουμε νὰ σὲ σκοτώσουμε γιατί ἐκείνη σὲ ἀγαπᾷ!»

Ὡστόσο, καταβάλλοντας μιὰ τρομερὴ προσπάθεια, δάμασε τὸ αἶσθημά του, καὶ μὲ ὕφος σχεδὸν γελαστό, τῆς ἀπάντησε:

— Δεσποινίς, θέλετε νὰ μὴ κινηθῶ. Ἔστω! Ἀλλὰ προσπαθήστε νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσετε νὰ μείνω γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκίνητος! Ἀλλωστε δὲν χρειάζεται καὶ πολλὴ τέχνη μ' αὐτὸν τὸν κύριο... Χτυπήστε τον κατ' εὐθείαν στὸ στήθος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀπόκρουσι... Ἢ μείνη νεκρός!...

Ὁ Σαμπριὰκ, ἀκούγοντας τὸν Τραγκαβέλ νὰ συμβουλευῆ τὴν Ἀνναΐδα πῶς θὰ τὸν σκότωνε, ἔτριξε τὰ δόντια του ἄγρια.

Τώρα ὁμως, ἀπέναντί του, ἡ Ἀνναΐς γινόταν ἐπιθετικὴ... Κι' ἔξαφνα τὸ σπαθὶ τῆς ἄρχισε νὰ χτυπᾷ γρήγορα, ἀποφασιστικά, τρομερά...

Μὲ τὴν τρίτη σπαθιά της, ὁ Σαμπριὰκ ἀνωρθώθηκε ὀλόγως, μὲ ὄλα του τὰ νεῦρα τεντωμένα, ἄφησε νὰ πέση τὸ σπαθὶ του καὶ κατόπιν σωριάστηκε κάτω σάν ἕνας βαρὺς ὄγκος.

Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στήθος του σταλαματιά-σταλαματιά...

Ἐξαφνα ὁμως ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ τὸ αἷμα ξεπήδησε ἄφθονο ἀπὸ ἐκεῖ, ἐνῶ τὰ μάτια του διεστέλλοντο ἄγρια...

Ἡ Ἀνναΐς εἶχε ἀκαλουθήσει κατὰ γράμμα τὶς συμβουλές τοῦ ὀπλοδιδασκάλου καὶ σ' αὐτὸ ὤφειλε τὴν νίκη της.

Ὁ Σαμπριὰκ, σωριασμένος στὴ γλῶση, κύτταζε τὴν Ἀνναΐδα μὲ τὸν τρόμο τοῦ θανάτου ζωγραφισμένο τώρα στὰ μάτια του...

Τὴν εἶδε νὰ κἀν ἕνα βῆμα καὶ νὰ πατάη τὸ σπαθὶ του μὲ περιφρόνησι...

Κατόπιν δὲν εἶδε πειὰ τίποτε...

Ἐνα μαῦρο σύννεφο εἶχε σκεπάσει τὰ μάτια του...

Ἐνα ρόγχος ἀκούστηκε πὺ θάσπηξε λίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα πειὰ τίποτε...

Εἶχε ξεψυχήσει... Καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν ὑπῆρχαν τώρα ἐκεῖ πέντε πτώματα...

Ἡ Ἀνναΐς πέταξε μακρὰ τὸ ξίφος της... Ὁ Τραγκαβέλ ὁμως ἔτρεξε καὶ τὸ πῆρε ἀμέσως καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θήκη του...

Ἡ νέα ἔνοιωθε τώρα ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ τὸ κορμί της καὶ τὰ χεῖλά της ἔτρεμαν.

Τέλος, ὁ Τραγκαβέλ τὴν πλησίασε καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι του, εἶπε δειλά:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι τώρα μὲ μισήτε περισσότερο, γιατί σὰς ἀκολούθησα ὡς ἐδῶ παρὰ τὴν θέλησί σας...

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελάη... Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο... Φαίνοντουσαν παρὰδοξα καὶ στοὺς δυὸ ὄλα, ὅσα εἶχαν συμβῆ...

— Μπορεῖτε νὰ περπατήσετε; ρώτησε τέλος ἡ Ἀνναΐς.

— Νὰ περπατήσω; ἔκανε ἐκεῖνος, καταπνίγοντας τοὺς τρομεροὺς πόνους πὺ τοῦ προκαλοῦσαν ἡ πληγές του. Μὰ ἡ πληγές πὺ ἔχω στὰ χέρια καὶ στὸ στήθος εἶνε ἀπλᾶ γδαρσίματα...

Συγχρόνως ὁμως γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω, ἀνωρθωνόταν ὅσο μπορούσε περισσότερο...

Ἡ Ἀνναΐς ἔτρεξε τότε πρὸς τὸ ἄλογό της, πῆρε ἀπὸ μιὰ θήκη τῆς σέλλας λίγους ἐπιδέσμους καὶ μερικὲς ἀλοιφές, ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ ὄλους τοὺς ἵππους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡσὰκις ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψουν.

Ἐκεῖ κοντά, κυλοῦσε ἕνα μικρὸ ρυάκι μὲ καθαρὸ καὶ δροσερὸ νεράκι.

Ἡ νέα πῆρε τὸν Τραγκαβέλ τρυφερά ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ὠδήγησε πρὸς ἕνα ρυάκι καὶ, σὲ διάστημα ὀλίγων λεπτῶν, ἔπλυε κι' ἐπέδεσε τὶς πληγές του.

— Αὐτὰ τὰ πράγματα μου τὰ ἔμαθε ἡ μητέρα μου, εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος.

— Τί θὰ πῆ ὁ Μπλουῖ, ὅταν θὰ τὸ μάθῃ; Θὰ ξαφνιασθῆ πολὺ! ἔλεγε ὁ Τραγκαβέλ καθὼς ἡ Ἀνναΐς ἐπέδενε τὴν τελευταία πληγὴ του.

— Ὁ Μπλουῖ; ρώτησε ἡ Ἀνναΐς.

— Ναι, ὁ φίλος μου... Αὐτὸς θέλησε νὰ σὰς ἀκολουθήσω ὡς ἐδῶ... Ἐγὼ δὲν ἤθελα... Ἐκεῖνος ὁμως ἐπέμενε, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἐσεῖς βασίζεσθε σὲ μένα καὶ ὅτι ἡμουν ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτὸν τὸν Σαμπριὰκ... Γνω-

ρίζετε ὅτι μαζὺ του μονομάχησα γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου; Τότε γνώρισα καὶ τὸν διδάσκαλό μου, τὸν μεγάλο Μαρβιλλάρ...

Οἱ δυὸ νέοι κάθησαν κοντὰ στὸ ρυάκι. Σὲ εἴκοσι βημάτων ἀπόστασι θρискόντουσαν τὰ δυὸ πτώματα, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο...

Ἡ Ἀνναΐς ἄκουγε σκεπτικὴ τὸν Τραγκαβέλ, ὁ ὁποῖος τῆς διηγόταν τὴ ζωὴ του... Ὅλ' αὐτὰ φαίνοντουσαν τώρα πολὺ φυσικά καὶ στοὺς δυο...

Πέρασαν ἔτσι τρεῖς-τέσσερες ὥρες...

Κατόπιν καθάλλησαν καὶ οἱ δυὸ καὶ πῆραν τὸ δρόμο πὺ ὠδηγοῦσε πρὸς τὸ χωριὸ Μαγδαληνῆ...

Ἡ Ἀνναΐς ἤθελε τώρα νὰ θαστοῦσε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο αὐτὸ τὸ ταξίδι...

Μόλις ἔφθασαν στὰ πρῶτα σπίτια, ὁ Τραγκαβέλ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ ἢ μᾶλλον ἡ Ἀνναΐς, βλέποντάς τον νὰ γίνεται πὺ πελιδνὸς ὀλοένα, τὸν ὑποχρέωσε νὰ σταθῆ...

— Καὶ ὁ Μπλουῖ; ρώτησε ὁ Τραγκαβέλ.

— Θὰ τὸν εἰδοποιήσω ἐγὼ, ἀπάντησε ἡ Ἀνναΐς. Πέστε μου μόνο πὺ καταλύσατε μαζὺ μὲ τὸν φίλο σας.

«Α! σκέφθηκε ὁ Τραγκαβέλ μὲ πόνο. Τώρα πὺ ἐτελείωσαν ὄλα, θέλει νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ...»

Κι' ἔδωσε στὴν Ἀνναΐδα ὄλες τὶς πληροφορίες γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὸν Τραγκαβέλ.

Ἐν τούτοις, ἡ Ἀνναΐς δὲν ἔφευγε... Πῆρε τὸν Τραγκαβέλ καὶ ἐπῆγαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο κι' ἔδωσε στὸν ξενοδόχο ὄλες τὶς ὁδηγίες γιὰ νὰ τύχῃ ὁ πληγωμένος κάθε περιποιήσεως... Ὁ ξενοδόχος αὐτὸς ἦταν ὁ Τιμπῶ, τὸν ὁποῖο μὲ τόσο θράσος εἶχε περιπαίξει ὁ Ρασκάς.

Στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, ἡ Ἀνναΐς ἀνήγγειλε στὸν Τραγκαβέλ, ὅτι, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν της τὶς ὁδηγίες πὺ τῆς ἔδωσε, θὰ πῆγαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα Μπλουῖ.

Ἀποχαιρέτησε τὸν πληγωμένο κι' ἔφυγε...

Πρὶν ἀκόμα διανύσει μισὴ λεύγα, εἶδε νὰ πλησιάζουν δυὸ ἵπποις, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἀκολουθοῦσε ἀπὸ ἀπόστασι τὸν ἄλλο.

Ἡ Ἀνναΐς φοβήθηκε καμμιὰ ἐνέδρα καὶ γι' αὐτὸ τραβήχθηκε στοὺς ἄγρους καὶ περίμενε...

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἵππους ἐκάλπαζε ἀδιάφορος. Ἦταν ψηλὸς καὶ ἡ φυσιογνωμία του εἶχε κάτι τὸ χυδαῖο.

Ὁ δεύτερος ἀκολουθοῦσε σὲ ἀπόστασι τριακοσίων μέτρων.

Ἡ Ἀνναΐς τὸν ἀναγνώρισε καὶ προχώρησε πρὸς τὸν δρόμο. — Σὰς ζητοῦσα, κύριε Μπλουῖ! τοῦ εἶπε.

Ὁ κόμης σταμάτησε τὸ ἄλογό του, χαιρέτησε μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ εὐγενικό καὶ ἀπάντησε:

— Τότε λοιπόν, δεσποινίς, θὰ ἐγκαταλείψω τὸν Κορινιάν, τὸν ὁποῖο παρακολουθῶ ἀπὸ τὸ Μπλουᾶ καὶ θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ χωριὸ Μαγδαληνῆ, ὅπου βρίσκεται ὁ φίλος μου Τραγκαβέλ...

— Ὡστε ὁ ἀδελφὸς Κορινιάν εἶν' αὐτὸς ἐκεῖ ὁ καθαλλάρης; ρώτησε ἡ Ἀνναΐς.

— Μάλιστα. Εἶνε κατάσκοπος τοῦ καρδινάλιου. Μὲ πλησίασε καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ δείξω τὸν δρόμο τοῦ Μαρσνουάρ. Εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω τί πάη νὰ κἀν ἐκεῖ αὐτὸς ὁ κατάσκοπος. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχη νὰ ἐκτελέσῃ κάποια διαταγὴ τοῦ κυρίου του.

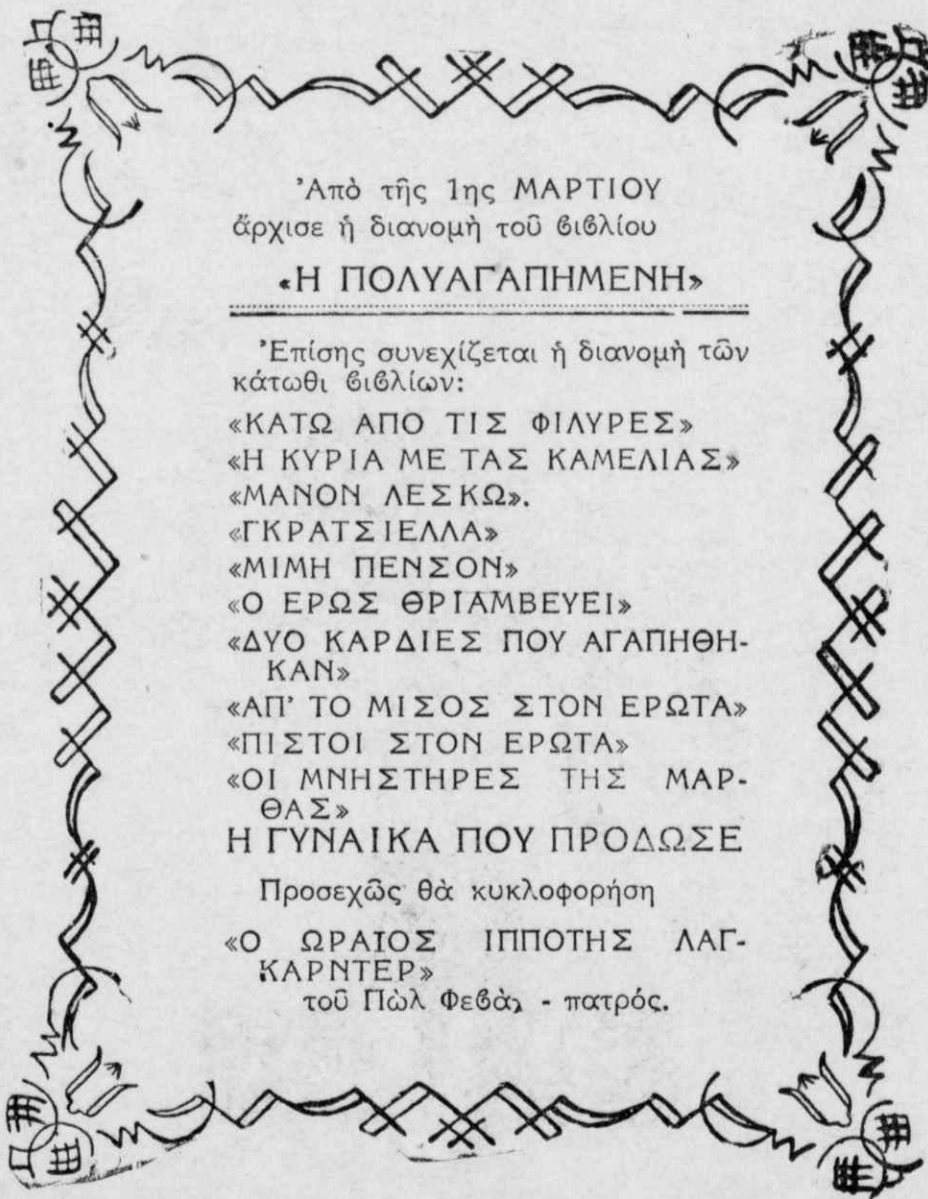
Ὁ Μπλουῖ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸν φυσικώτερο τόνο καὶ δὲν φαίνονταν καθόλου ἐξαφνιασμένος, γιατί εἶχε συναντήσει ἐκεῖ τὴν Ἀνναΐδα.

— Κύριε κόμη, τοῦ εἶπε τότε ἐκείνη, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πάη στὸ Μαρσνουάρ, ἄς πάμε μαζὺ.

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας, δεσποινίς...

Ἀμέσως ἄρχισαν νὰ προχωροῦν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο. Ὁ Μπλουῖ σῶπαινε καὶ φρόντιζε νὰ μὴ χάνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν Κορινιάν, ὁ ὁποῖος τραβοῦσε μπροστὰ μὲ τὴν συνηθισμένη του ἀμεριμνησία.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τῆς 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου

Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν
κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ»

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ»

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ

«Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓ-
ΚΑΡΝΤΕΡ»

τοῦ Πῶλ Φεβᾶ, - πατρός.